

TIETÄJÄT ITÄISELTÄ MAALTA

Pekka Ervastian esitelmä 5.1.1930

Minulla on ilo ja kunnia toivottaa kaikille hyvää uutta vuotta. Loppiaisenä, jota huomenna vietetään, loppuu joulun ja loppiaisen välillä. Niinkuin joulua vietetään Jeesus Kristuksen muistoksi, vietetään nuo kaksitoista päivää joulun ja loppiaisen välillä apostolien muistoksi ja myöskin tietysti ne kuvaavat vuoden kahtatoista kuukautta, eläinradan kahtatoista merkkiä, joiden läpi vastasyntynyt aurinko joulun jälkeen taas kulkee. Sentähden sanotaan myöskin kansan kesken, että semmoiset kuin ilmat ovat näinä kahtentoista päivänä joulun ja loppiaisen välillä, semmoisia ovat myöskin ilmat vuoden kuukausina. Loppiaista nimitetään myöskin kirkollisesti Epifania-juhlaksi. Kreikkalainen sana *epifania* merkitsee ilmestyminen ja loppiaista vietetään katolisessa kirkossa eli siis alkuaan kristillisessä kirkossa epifanian kunniaksi, toisin sanoen Jumalan eli Kristuksen ilmestymisen kunniaksi. Sanotaan että, niinkuin Jeesus Natsarealainen syntyi jouluna ja niinkuin joulua siis vietetään Jeesuksen muistoksi, Kristuksen syntymän muistoksi, niin taas epifaniaa eli loppiaista vietetään Kristuksen syntymän muistoksi. Alkuaikoina kristikunnassa vietettiin Jeesuksen syntymäjuhlaa tänä tammikuun kuudentena päivänä eikä jouluna (se tuli myöhemmin). Tätä loppiaisjuhlaa vietettiin muistoksi siitä, että silloin Kristus eli Jumala Jordanin kasteessa ilmestyi maailmaan, ilmestyi Jeesus Kristuksen kautta maailmaan. Epifania oli siis tavallaan Jeesuksen kasteen muistojuhla ja myöskin silloin muistojuhla siitä, että silloin alkoi tuon kasteen kautta Kristuksen ilmestyminen ja toiminta ja olemassaolo maailmassa. Sentähden oikeastaan tämä epifania on vielä syvempi ja korkeampi kuin joulun. Mutta tätä epifaniaa eli

loppiaista vietetään myöskin noiden tietäjien eli kuninkaiden muistoksi, ja varsinaisesti juuri niiden muistoksi, jotka tulivat itäiseltä maalta. Tämä on vanha katolinen legenda niistä tietäjistä, jotka tulivat Jeesuksen syntymää kunnioittamaan taikka paremmin sanoen syntynttä Jeesusta Beetlehemissä kunnioittamaan.

Muistamme kaikki, kuinka tämä legenda tietäjistä itäiseltä mailta on. Legendassa nämä tietäjät ovat muodostuneet kolmeksi kuninkaaksi, jotka tulivat kaukaa ensin Jerusalemiin ja sitten Beetlehemiin. Heistä ei nimenomaan mainita evankeliumissa, kuinka monta heitä oli, mutta kaikkien mielessä elää, että heitä oli kolme. Kaikissa tauluissa näemme kolme tietäjää. Leonardo da Vincin tauluissa on esimerkiksi kolme kumartavaa tietäjää ja aina kun näemme jonkun kuvan epifaniajuhlasta, niin siinä on aina kolme kuningasta kumartamassa Jeesus-lapsen edessä. Nämä kolme kuningasta olivat siis tulleet itäiseltä maalta ja myöhemmin sitten kerrottiin katolisen kirkon legendoissa, että yksi oli tullut Moorian maalta (oli siis musta) toiset olivat tulleet Kaldeasta ja Persiasta päin. Kaikki olivat kuninkaita. Mikä on huomattava tässä legendassa, oli se, että he löysivät nopeasti tien Jerusalemiin. Heidän edessään kulki tähti, se tähti, joka legendan mukaan syntyi taivaalle silloin, kun Jeesus syntyi. Tietäjät olivat heti tähden nähtyään lähteneet matkalle etsimään syntynttä Juudan kansan kuningasta ja heidän matkaansa ohjasi tähti. Kun tämä legenda on otettu historialliselta kannalta, niin muistamme, kuinka suuri astronomi Keppler sanoi, että kun Jeesus syntyi, oli Saturnuksen ja Jupiterin yhtymä Kaloissa. Taivaalla oli siis kaksi loistavaa tähteä. Jupiter erikoisesti loistava ja Saturnus myös. Ne siis loistivat yhdessä Kaloissa. Keppler arveli, että tämä oli se tähti, jonka nuo viisaat näkivät ja siitä tiesivät, että on jotain ihmeellistä tapahtunut Juudeassa. Sanotaan myös, että tietäjät olivat semmoisia kaldealaisia astrologeja, tähdistälukijoita, jotka olivat jo kauan edeltäkäsinkin laskeneet, että silloin täytyy tähtiasennon, taivaan ulkonäön mukaan syntyä suuri vapahtaja

maailmaan ja syntyä juuri Juudan maassa. He tulivat siis kaikki nuo tietäjät eri tahoilta ja joku vähäisen mystillisempi, okkultisempi tutkija on voinut selittää, että tähti, joka heille näkyi, ei ollut mikään fyysillinen tähti taivaalla, vaan se oli vähän sensuuntainen ilmiö kuin se tulipylväs, joka johti juutalaisia Kaanaan maahan. Se oli siis (sanovat okkultistit vielä tänä päivänä) Jeesus itse, joka johti heitä siihen paikkaan, missä hän syntyi. Tämä legenda kertoo sitten edelleen, että kun nuo tietäjät olivat ensin tulleet Jerusalemiin, koska he olivat päätelleet, että Jerusalemissa syntyy Juudan kuningas, niin he siellä tiedustelivat Herodekselta, missä tämä lapsi oli. Herodes tiedusteli asiaa sitten edelleen omilta astrologeiltaan ja nämä sanoivat, että Juudan kansan kuningas syntyy Beetlehemissä. Viisaat tietäjät jatkoivat nyt siis matkaansa Jerusalemissa Beetlehemisiin. Beetlehemissä he saivat varoituksen unessa, etteivät kulkisi takaisin Jerusalemin kautta, vaikka Herodes oli pyytänyt heitä tulemaan takaisin ja kertomaan näkemistään. Sittenminhän Herodes pani toimeen lasten murhan pelosta, että joku kuningas tavoittelisi hänen valtaansa. Kun nämä tietäjät palasivat kotimaahansa, niin kertoo legenda, että heidän matkansa nyt oli niin pitkä. He olivat kaikki kukin kotimaastaan ehtineet kahdessatoista päivässä Beetlehemisiin, mutta kun he palasivat, niin kesti heidän matkansa kuukausia. Legenda on tahtonut väittää, että heidän matkansa Juudan kuninkaan luokse olisi ollut hyvin ihmeellinen. He olivat kohdanneet toisensa Jerusalemissa ja he olivat ilostuneet kovasti, kun heillä kaikilla oli sama päämäärä. Kun he siten olivat nähneet lapsen syntymän, niin he palasivat ilomielin kotimaahansa ja kukin kotimaassaan luopui omasta kuninkuudestaan. Ei kukaan tahtonut olla enää kuningas, kun he olivat nähneet maailman kuninkaan. Nyt he nöyryivät ja luopuivat omasta kuninkuudestaan, tulivat uskonnon ihmisiksi, yksinäisiksi eremiiteiksi, jotka elivät vain yksinäisyydessä itseään valmistamassa.

Ihmeellistä kyllä katolilainen legenda kertoo, että keisarinna Helena löysi heidän ruumiilliset jäännöksensä jostain ja ne tuotiin Milanoon. Saksan keisarikunnan keisari otti ne sitten myöhemmin Milanon piispalta ja antoi ne Kölnin piispalle ja Kölnin piispa hautasi sitten kolmen tietäjän ruumiilliset jäännökset Kölnin kirkkoon. Vielä tänä päivänä Kölnin katolilaisessa kirkossa näytetään näiden kolmen tietäjän hauta. Tämä on tietysti legendaa. Me emme voi ollenkaan mitään tietää sen historiallisesta pätevyydestä, mutta joka tapauksessa se on kaunis legenda, johon on paljon kauniita tunteita keräytynyt pitkin katolista aikaa.

Näistä itämaan tietäjistä kerrotaan, että he toivat lahjoja kukin oman lahjansa, Beetlehemin ruhtinaalle. Yksi heistä, kertoo evankeliumi, toi kultaa, toinen suitsutusta ja kolmas myrhaa. Legenda mainitsee myös näiden tietäjien nimet. Heidän nimensä olivat Melkior, Baltasar ja Kasper. On huomattava, että tämä kolmas nimi on aivan germaaninen nimi. Tämä osoittaa, että se ei ole voinut olla tuon muotoinen silloin. Melkiorista ja Baltasarista voi ajatella, että niillä on ollut joku itämaalainen nimi, mutta Kasper muistuttaa aivan liian paljon europplaista nimeä. Ranskalaiset sanovat kyllä Gaspar, niin että katolilaisessa kirkossa kyllä sanotaan aina Gaspar. (Gaspaar.)

Näistä kolmesta kuninkaasta sanotaan, että Melkior oli vanhus harmaahapsinen, valkopartainen. Baltasar oli täysi-ikäinen mies, mies täysissä voimissaan ja Kasper taas eli Gaspaar oli nuorukainen, parraton nuorukainen. Siis nämä tietäjät edustivat ihmisten kolmea ikää, Jeesus edustaen neljättä, lapsuutta.

Lapsuus, nuoruus, miehuus ja vanhuus. Nyt silloin legenda lisää, että Melkior toi kultaa. Hänen lahjansa oli kultaa, siis jossain arkussa hän toi kultarahoja. Baltasar toi kultaisessa arkussa suitsutusta ja Kasper toi erikoisen taiteellisen muotoisessa astiassa myrhaa. Mitä kultaa ja suitsutus on, sen me tiedämme ilman muuta, mutta myrha on jonkunlaista pihkaa, se

on erään kasvin, erään erikoisen kasvin (en muista botaanista nimeä) pihkaa. Kun sen kasvin oksat haavoittuvat, niin siitä pursuu esille pihkaa. Tätä pihkaa on käytetty itämailla aina lääkkeenä ja myöskin sitä on aina käytetty balsamoitaessa. Kun ruumis lasketaan hautaan tai kun ihmistä balsamoidaan, niin käytetään tätä myrhamia eli myrhaa.

Katolilainen kirkko on aina käsittänyt asioita syvemmin kauniimmin ja yksityiskohtaisemmin ja merkityksellisemmin kuin koskaan protestanttinen kirkko. Katolilaisessa kirkossa on mystiikkaa. Me täällä protestanttisessa kirkossa olemme suuria realisteja, me emme välitä fantasioista, symboleista ja vertauskuvista. Me otamme noin vain suoran totuuden, mutta paljon kulkeekin sentähden meidän ohitsemme. Katolilainen kirkko on aina nähnyt näissä lahjoissa jotain erikoista. Eräs tunnettu katolilainen pyhimys St. Bernhard, keskiajan merkillisimpiä ilmiöitä, selitti kyllä hyvin realistisesti näitä lahjoja, mutta hyvin ikäänkuin pätevästi. Hän sanoi, että kun Melkior toi kultaa, niin Melkior sillä tarkoitti, että kullan pitäisi vähäisen lievittää Neitsyt Maarian puutetta ja köyhyyttä, että Jeesuksen kasvatus ja hänen lapsuutensa olisi mahdollisimman huoletonta. Se oli siis äitiä ja lasta varten yhdessä tuo kulta. Sitten taas Baltasar toi suitsutusta. Pyhä Bernhard selitti, että tämä suitsutus oli sitä varten, että Neitsyt Maria synnyttäisi sitä tallissa niin, että se haihduttaisi sen pahan hajun, eläimellisen hajun, mikä oli tallissa. Suitsutus oli siis ilman puhdistamiseksi, jotta ilma olisi hyvänhajuista vastasyntyneen ympärillä. Sitten taas Pyhä Bernhard lisää, että kun Gaspar eli Kasper toi myrhamia, niin tämä oli sitä varten, että sitä lääkkeenä annettaisiin pienelle lapselle ja että se poistaisi hänestä, hänen sisälmyksistään kaikki madot. Siis myrhami erikoisesti puhdistaisi Vapahtajan fyysillisen ruumiin. Näin pyhä Bernhard hyvin familiäärisesti, tuttavallisesti selitti näitä asioita.

Mutta katolinen kirkko selitti toisellakin tavalla näitä lahjoja. Niinpä aina on sanottu, että Melkiorin tuoma kulta

kuvasi Jeesuksen kuninkuutta. Kultahan on vallan ja loiston vertauskuva, rikkauden vertauskuva, ja rikkaus kuvasi Jeesuksen kuninkuutta. Baltasarin tuoma suitsutus taas kuvasi Jeesuksen jumaluutta, koska suitsutusta käytetään ainoastaan pyhissä tempeleissä, Jumalan palveluksessa. Suitsutus kuvasi siis Jeesuksen jumaluutta. Gaspaarin tuoma myrha taas kuvasi Jeesuksen ihmisyyttä, koska sitä käytettiin ruumiin lääkkeenä ja balsamina kun ruumis haudattiin, hyvänhajuisena balsamina kun ruumis asetettiin kirstuun.

Tällä tavalla katolinen kirkko yhdeltä kannalta on selittänyt asioita, mutta katolinen kirkko ei ole tyytynyt selittämään ainoastaan ylevän teologisesti, vaan se on myös aina lisännyt, että näillä lahjoilla on myöskin suora tarkoitus meihin ihmisiin nähden, sillä sanoo katolinen kirkko Melkiorin tuoma kulta kuvaa sitä rakkautta, jota meillä ihmisillä pitää olla. Meidän sydämemme tulee olla täynnä rakkautta, silloin kun me käännyimme vapahtajan puoleen, kun me ajattelemme Jeesusta. Meidän sydämemme on oleva täynnä Jeesuksen rakkautta, kultaa. Ja vielä sanoo katolinen kirkko, että Baltasarin tuoma suitsutus kuvaa sitä rukousta ja rukouksen henkeä, jossa meidän ihmisten aina tulee käänntyä Jumalan puoleen. Meidän rakkautemme kulta ei saa olla semmoista rakkautta, jota me voimme tuntea toisiamme kohtaan, vaan sen pitää olla niin hyvää ja pyhää ja syvää, niin että se on samalla kuin suitsutusta Jumalalle ja vapahtajalle omistettua ja koko tämä rakkaus meidän sydämissämme ja tämä rukoustila meidän sielussamme se ei ole mahdollinen, ellemmme omaksu myöskin sitä kolmatta lahjaa, Gaspaarin tuomaa myrhamia, joka kuvaa meidän suhteemme sitä, että meidän tulee kuolettaa lihamme. Myrhan on tekemissä kuoleman kanssa. Meidän pitää, sanoo katolinen kirkko, kuolettaa oma lihamme, jotta voisimme sieluissamme rukoilla Jumalaa ja vapahtajaa ja täytyä hengessämme sillä rakkaudella, jota Kristus tunsikaikkia kohtaan. Näin äärettömän kaunis on katolisen kirkon selitys tästä legendasta. Meidän täytyy

pitää sitä jonkinmoisena legendana sentähden, että meillä ei ole mitään historiallista varmuutta siitä, että todella tuommoiset tietäjät olisivat kameliensa selässä tulleet kaukaisilta mailta Jeesus-lasta kumartamaan ja kunnioittamaan. Eihän se ole kyllä mitään mahdotonta. Senhän täytyy jokaisen tutkijan lisätä. Ei se ole mitään mahdotonta, mutta meillä ei ole mitään pätevää todistusta siitä, että niin olisi tapahtunut.

Kun sitten totuudenetsijöinä katselemme tätä asiaa, salatieteilijöinä, sisäisemmältä kannalta, niin meidän täytyy tunnustaa, että tämä legenda sisältää suuren historiallisen totuuden. Se sisältää paljon suuremman historiallisen totuuden kuin konsanaan evankeliumin kertomus antaa otaksuakaan. Se sisältää silloin sen totuuden, että kun Jeesus Kristus syntyi maailmaan taikka ainakin silloin kun Kristus tuli, toisin sanoen siis kun Kristus astui Jeesuksen tajuntaan Jordanin kasteessa, niin tapahtui se suuri mysteeri, että tietäjät tulivat itäisiltä maalta häntä palvomaan. Ketkä nämä tietäjät olivat? He olivat ne kolme korkeata johtajaa Salaisessa Veljeskunnassa, jotka yhdessä edustivat sitä korkeinta, joka legendassa on kuvattuna tähtenä. Se korkein, joka siis tähtenä on kuvattu legendassa, on se olento, jota me myöskin nimitämme Melkisedekiksi. Melkisedek on salaisen veljeskunnan korkein johtaja, se johtaja, joka joukkonsa kanssa tuli toiselta tähdeltä ja perusti tänne Valkoisen Veljeskunnan. Melkisedek on se johtaja ja hänellä on lähimpänä kolme auttajaa. Nämä kolme auttajaa ovat samat kuin ne olivat silloin, ne toisin sanoen eivät ole ihmisiä tältä meidän maapalloltamme, vaan ne ovat yhä olentoja muualta tulleita ja ikäänkuin jonkunlaisia ministereitä eli virkailijoita tuon kuninkaan ympärillä. Nämä virkailijat ovat nimeltään (sanskritin kielellä) Manu, Boodhisattva ja Mahatjoohan. Nämä kolme ovat ne ministerit Kumaaran, Sanat Kumaaran ympärillä, jotka johtavat maapallon elämää ja jotka tulivat kumartamaan sitä uutta kuningasta, joka maapallolla syntyi silloin kun Kristus, kosmellinen Kristus saattoi inkarnoitua Jeesuksessa. Jos nämä

viisaat eivät tulleet silloin kun Jeesus syntyi Beethlehemissä, niin he ainakin tulivat silloin kun Jeesus kastettiin Jordanissa, silloin kun toisin sanoen kosminen Kristus laskeutui häneen ja täytti hänet kokonaan. Silloin oli uusi kuningas syntynyt, joka on yhtä korkea kuin vanha Melkisedek ja jonka käteen valta kerran tulee siirtymään Melkisedekin kädestä.

Nämä kolme siis, Manu, Boodhisattva ja Mahatjoohan tulivat siis Jeesusta palvomaan. Muistakaamme, nämä kolme eivät asuneet fyysisessä ruumiissa. Ne asuivat niinkuin Melkisedek eetteriruumissa ja sentähden he näkymättöminä olivat läsnä. Olivatko he sitten läsnä Beethlehemissä tai olivatko he läsnä Kristuksen kasteessa Jordanissa, mutta joka tapauksessa he olivat läsnä nämä kolme jommassa kummassa tapauksessa. Näkymättöminä he olivat läsnä ja näkymättöminä he palvoivat uutta kuningasta, tunnustivat, että maapallolle on syntynyt uusi kuningas. He olivat aivankuin tuon vanhan kuninkaan lähetettä, edustaen häntä ja hän itse oli johtanut heidät sinne. Uusi tähti oli johdattanut heidät uuden kuninkaan luokse, uuden suuren johtajan ja vapahtajan luokse. Mutta fyysisiä olentoja he eivät olleet. Näkymättömissä he siis ilmestyivät. Tämä on siis asia, joka tulee siis selväksi kokemukseksi ainoastaan okkultisteille, mutta me näemme kuitenkin, että tietoa on tästä ollut pitkän matkaa, koska niin ihana legenda on siitä syntynyt.

Nyt siis tietysti näistä kolmesta Mahatjoohan toi kultaa, Boodhisattva suitsutusta ja Manu myrhamia. Mahatjoohania on kuvattu vanhuksena, Boodhisattvaa miehenä ja Manua nuorukaisena. Me ymmärrämme tämän kohta paremmin.

On myöskin otettava huomioon eräs historiallinen tosiseikka, joka aina uudistuu tällä maapallolla ja joka tekee tuon legendan historialliseksi totuudeksi. Joka kerta kun ihminen läpikäy vihkimyksen, jonkun pätevän vihkimyksen, oli se silloin ainoastaan symbolinen, vertauskuvallinen vihkimys fyysisessä maailmassa, semmoisessa veljeskunnassa, joka on säilyttänyt vanhoja traditsioneja, taikka vihkimys astraalimaailmassa

jossakin veljeskunnassa, joka on yhteydessä Valkoisen Veljeskunnan kanssa, niin uudistuu juuri tämä kolmen tietäjän läsnäolo. Jos silloin yksi näistä tietäjistä itse esiintyy vihkijänä, nimittäin se joka vastaa Boodhisattvaa, jos hän esiintyy vihkijänä, niin toiset ovat kuitenkin läsnä. Toiset ovat kuin tuon vihittävän kummeina eli siis vihkijän apulaisina läsnä vihkimyksessä. Nämä kolme olentoa muodostavat silloin kolmion, tasasivuisen kolmion ja keskellä on itse vihittävä. Tapahtuipa tämä vihkimys siis oikeiden traditsionien mukaan fyysillisessä maailmassa tai astraalimaailmassa, kun se tapahtuu ihmiselle mystillisenä kokemuksena, semmoisena mystillisenä kokemuksena, niinkuin on tapana sanoa Kristus syntyy hänen sielussaan, niin on sisäiselle silmälle nähtävänä nämä kolme personallisuutta. Jos joku läpikäy tuon merkillisen Beetlehem-kokemuksen, että Jeesus Kristus syntyy hänen sielussaan pienenä lapsena, niin hänen sisäiselle silmälleen aivan realistisesti kuvastuu Jeesus-lapsi hänen rintansa seimessä ja sitten nämä kolme tietäjää ympärillä, hänen ympärillään häntä palvomassa, tuota Kristus-lastaa palvomassa. Tämä on aivan realistisesti mystillinen kokemus, joka voi tapahtua ihmiselle. Kun me totuudenetsijoinä, salatieteellisinä tutkijoina joudumme (minun pitäisi lisätä vielä siihen äskeiseen, että Neitsyt Maaria on myöskin mukana tuossa Beetlehem-tapahtumassa) tuommoisen mystillisen legendan eteen – Madame Blavatsky sanoo, että kaikki sadut ja legendat sisältävät paljon enemmän ja ovat paljon enemmän tosia kuin koko historia, historian kirjat ovat hölynpölyä verrattuna satuihin ja legendoihin, niissä piilee jotain ikuista totuutta – kun me siis joudumme tuon legendan eteen, tuommoisen mystillisen tapahtuman ja kertomuksen eteen, niin luonnollisesti me kysymme onko sillä jokin vertauskuvallinen merkitys, joka voi meitäkin koskea? Onko sillä opetus meille annettavana? Emme silloin ajattele ainoastaan sitä korkeata symbolista merkitystä, että se voi kuvata Kristuksen syntymistä meidän omassa sielussamme, sillä sehän tuntuu

meistä niin kovin kaukaiselta tapahtumalta, vaan me kysymme, eikö tällä mystillisellä legendalla ole mitään suoranaista opetusta meille annettavana? Kun me näin kysymme, niin huomaamme, että se itse asiassa on sangen tarkka kuvaus siitä, mitä ehtoja meidän tulee täyttää, jotta Kristus voisi meissä syntyä.

Kertomuksessa kerrotaan, että tietäjät itäiseltä maalta lähtivät kulkemaan tähden johtamina Juudan kuninkaan luo ja meidän täytyy asettua heidän kannalleen, että he eivät olleet nähneet vielä Juudan kuningasta ja he matkustivat hänen luokseen juuri sillä määrätyllä tarkoituksella ja päämäärällä, että heidän piti päästä tuon kuninkaan seimen eteen kumartamaan. Siihen mielentilaan kun me asetumme, niin me ymmärrämme, että nuo kolme tietäjää, kolme kuningasta kuvaavat jotakin meissä itsessämme, jotakin semmoista, jota meidän tulee täyttää, jotta mekin pääsisimme Jeesuksen seimen luo, jotta mekin pääsisimme näkemään Jeesuksen syntyvän. Me ymmärrämme pian mietiskellessämme, että nämä tietäjät Melkior, Baltasar ja Kasper itseasiassa tarkoittivat juuri niitä kolmea korkeampaa prinssiippiä, niinkuin me sanomme. Näiden prinssiippien täytyy ikäänkuin lähteä matkalle Kristuksen syntymäseimen luo. Meidän korkeammat prinssiippimme ovat, niinkuin Madame Blavatsky niitä nimitti ja niinkuin niitä yleensä on nimitetty teosofisissa kirjallisuudessa, Aatma, Buddhi ja Manas. Nyt silloin me nimenomaan ymmärrämme, että Aatma ja Buddhi, kaikista korkeimmat prinssiipit, ovat sangen salassa meissä. Ne ovat, voimme sanoa, miltei olemattomia meissä vielä. Ne tietysti ovat olemassa, mutta ne eivät ole ilmenneet ollenkaan, niin että meillä ei ihmisinä ole niistä paljon mitään tietoa. Manas on ihmisessä jonkun verran kehittynyt, mutta Buddhi ja Aatma eivät ole vielä oikein kehittyneet. Sentähden ne ovat kuin ihanteena yläpuolellamme ja ainoastaan Manas on jonkun verran toteutunut. Kysymme sitten, mitä prinssiippejä ne kukin sitten vastaavat ja me saamme silloin tämän vastauksen: sen niistä tietäjistä, joka on vanhin, täytyy luonnollisesti kuvata meissä sitä

prinsiippiä, joka meissä ilmenneenä on vanhin. Mikä prinsiippi se on? Se on luonnollisesti Manas, eli järki. Koska Manas on ensimmäinen mikä meissä ilmestyy, niin tulee Manas olemaan vanha verrattuna Buddhiin ja Aatmaan, jos ajattelemme, että ne kaikki olisivat ilmenneenä meissä. Sentähden vanhin noista tietäjistä, Melkior, kuvaa Manasta. Melkior on legendan mukaan valkopartainen vanhus, ja hän kuvaa siis Manasta. Baltasar kuvaa Buddhia ja Kasper eli Gaspaar kuvaa Aatmaa.

Muistamme, että Melkior toi Jeesus-lapselle kultaa lahjaksi ja hänen äidilleen. Kulta kuvaa katolisen kirkon mukaan rakkautta, mutta kulta kuvaa vielä paremmin yleispätevän okkultisen symbologian mukaan luonnollisesti rikkautta ja rikkauten tuomaa valtaa ja loistoa, siis kuninkuutta. Kulta kuvaa kuninkuutta. Sanoohan katolinen legenda, että kulta kuvaa kuninkuutta, koska se kuvaa loistoa, rikkautta, mahtavuutta ja valtaa. Kun me sanomme, että Manas on kuvattu Melkiorissa, kullassa, niin me ymmärrämme tämänkin, sillä Manas, järki on aivan välttämätön. Tässä ulkonaisessa maailmassa me emme voisi saavuttaa mitään, ellei järki olisi kauan meissä toiminut. Järjen täytyy olla vanha. Me emme saavuta tässä ulkonaisessa maailmassa mitään menestystä, ellemme ponnista ja tee työtä. Jos meillä nyt on menestystä kaikella tavalla aivankuin kohtalon lahjana, niin vain tämä merkitsee, että me olemme ponnistaneet ennen, sillä jokaisen ihmisen täytyy ponnistaa kaikki voimansa ja käyttää järkeänsä totuuden puolesta, kaiken hyvän puolesta. Silloin kun ihminen ponnistaa järkevänä olentona, silloin hän niinkuin me voisimme vertauskuvallisesti sanoa, vähitellen kasvattaa (itseään) itsestään kuninkaan tässä maailmassa. Ei ole ollenkaan tarkoitus, että meidän tulisi ajatella, että me olemme matoja tässä maailmassa, kaikkien tallattavia, turhanpäiväisiä olentoja. Me emme saa kuvitella semmoista, vaan meidän tulee tietää, että koko tämä suuri luonto, koko tämä suuri ihana maailma on annettu meille kuin kouluksi, jossa meidän pitää oppia ruhtinaiksi, jossa kuninkaiksi. Me olemme jokainen

kuninkaan poikia ja tyttäriä, me olemme jokainen kuninkaallisia syntymästä ja sentähden meidän täytyy tulla kuninkaallisiksi olennoiksi tässä näkyväisessä maailmassa. Tämä kuninkuus ei merkitse valtaa pahassa, se ei merkitse tyranniaa, häijyyttä ja ilkeyttä ja se ei merkitse sitä, että meidän pitäisi hallita ja tallata toisten päälle, kuninkuus ei merkitse ollenkaan semmoista. Se, joka teistä tahtoo suurin olla, olkoon kaikkien palvelija. Kuninkuus on sitä, että me todella tunnemme itsemme ihmiskunnan palvelijoiksi ja silloin alkaa myöskin luonto meitä totella. Luonto tulee silloin meidän palvelijaksemme. Me emme sorra ihmisiä, me emme pakota veljiämme, vaan me saamme vallan luonnon yli. Sillä tavalla tulemme kuninkaiksi, sillä tavalla me saamme kuin luonnon kultan, vallan ja mahdin käsiimme, sillä tavalla me saamme kaikki semmoiset yliluonnolliset kyvyt ja lahjat, joita luonnossa ja elämässä piilee, juuri sillä tavalla, että me järkevinä olentoina kasvatamme itseämme ihmiskunnan palvelukseen. Täten on juuri Melkior, se vanhin, Manas. Manas on vanhin, meidän järkevä minämme on vanhin, kun me alamme kulkea kaitaa tietä. Ennenkuin me vakavasti lähdemme kaidalle tielle, niin meidän järkemme voi olla asettunut aivan itsekkyyden palvelukseen. Se ei ajattele muuta kuin että meillä itsellämme olisi hauskaa ja hyvä olla. Se ei ajattele muuta kuin että meidän oma elämämme olisi kuin tanssiaisista ja naamiaisista. Uh, kuinka elämä on ikävää, jos ei ole yhtämittaista vaihtelua. Jos me niin ajattelemme elämästä ja niin käytämme järkeämme ja niin vaadimme itsemme suhteen elämältä, niin silloinhan meidän järkemme on hyvin nuori. Silloin me emme ole lähestyneet kaitaa tietä ja taivaan valtakunnan porttia.

Tuo kuvaus tietäjästä kuvaa juuri sitä matkaa Kristuksen luo, juuri sitä valmistavaa puhdistustietä, joka vie meidät Kristuksen luo. Silloin on siis Melkior, Manas vanhin, koska se on jo kehittynyt elämän koulussa. Me olemme sitä jo paljon kasvattaneet ja treenanneet ja nyt se asettuu elämän tarkoituksen

palvelukseen, se on ihmiskunnan, hyvän ja totuuden palvelukseen. Nyt emme tahdo käyttää järkeämme väärin ja alhaisiin tarkoituksiin. Nyt me käytämme järkeämme kunnian palvelukseen. Se kulta täytyy meillä olla käsissämme, sillä meidän tulee vaeltaa Jeesuksen seimen luo. Ei ole toivoa, että me löydämme Jeesuksen syntymäpaikkaa, ellemme kulje tiellä järjen, vallan ja kuninkuuden kulta mukanamme.

Baltasar on sitten toinen. Baltasar tuo suitsutusta. Baltasar vastaa Buddhia. Me ymmärrämme tämänkin. Buddhi on se seuraava prinssiippi, joka meissä herää toimintaan silloin kun me käytämme järkeämme oikein, silloin kun me etsimme totuutta, tahdomme palvella ihmiskuntaa. Silloin suitsutuksen henki, Buddhi meissä herää, palvonnan henki, kunnioituksen henki, rakkaus kaikkea kohtaan. Se on Baltasar, joka pikemmin kuvaa rakkautta opetuslapsen elämässä. Hän kuvaa sitä suurenmoista muutosta, joka tapahtuu meidän sielussamme, kun meidän sielumme muuttuu yhdeltä kannalta katsoen taivaalliseksi kuningattareksi ja yhdeltä kannalta katsoen pyhäksi Neitsyeksi, jonka ilmapiiri on aina puhdas. Tuo suitsutus kuvaa meidän auramme muutosta, se kuvaa sitä hienoa tuoksua, minkä me saamme auraamme, siis ilmakehäämme, joka meitä ympäröi, sitä hienoa tuoksua, sitä rukousasennetta, joka kuvastuu meidän aurassamme silloin kun me kuljemme tietäjinä ja kuninkaina Jeesuksen kehdon luo. Se on Neitsyt, joka syntyy meidän sielussamme. Nuori tyttö, neitsyt, on täynnä vain salaperäistä pyhyyttä, salaperäistä palvontaa, hän on puhdas, viaton. Hän on kuin polvillaan elämän edessä. Hän ei tunne elämää vielä, mutta hän tuntee, että se on pyhää ja ylevää. Häntä ei mikään voi saastuttaa ja loukata. Mikään epäpyhä ei voi häntä lähestyä, sillä hän on tietämätön kaikesta pahasta. Neitsyt Maaria kuvaa meidän sielumme tilaa. Semmoiseksi muuttuu meidän sielumme kulkiessamme tietä pitkin tietäjinä, kuninkaina kaukaisista maista Jeesuksen syntymäpaikan luo, se on Buddhi meissä. Se on jumalallinen rakkaus, puhtaus, totuuden näkemys.

Sitten on tuo kolmas, Aatma, jota kuvaa Kasper eli Gaspaar. Hänen lahjansa on myrha. Hän on kaikista nuorin, sillä Aatma meissä herää viimeiseksi. Hän on kaikista nuorin myöskin sentähden, että Aatma meissä kuvaa voittoamme kuoleman yli. Voitto kuoleman yli on ihmisen nuoruutta. Nuorihan on luonto meidän ympärillämme. Se on juuri tuon ikuisen elämän loisto, joka näkyy luonnossa. Luonto on aina yhtä nuori, tuore ja kaunis. Aatma meissä tekee, että me voimme syntyä uudestaan, ja taas olla nuoria ja täynnä nuoruuden voimaa, taas koettaa elämän koulussa, voisimmeko nyt voittaa kuoleman. Aatma on nuori. Hänen täytyy olla nuori, sillä kuolemaa ei voita muu kuin se, joka on lapsuudestaan ja nuoruudestaan antautunut ikuiselle elämälle. Me emme voi saavuttaa sitä lopullista voittoa, jos me alamme myöhään elämässä etsiä totuutta ja kaikkea kaunista. Me saavutamme ikuisen nuoruuden ja voiton kuoleman yli ainoastaan silloin, jos olemme elämämme alusta lähtien olleet Jumalalle omistetut. Sentähden on Kasper nuori, parraton nuorukainen, sillä hän kuvaa sitä kaikista korkeinta. Hänen lahjansa on myrha, kuoleman vertauskuva. Meidän täytyy todella saada voitto ruumiimme yli. Kuoleman lopullinen voittaminen on siinä, että meidän ruumiimme kuolee ja me samalla voitamme kuoleman, niinkuin Jeesus Kristus ristinpuulla. Jeesus kuoli eikä kuollut. Hän kävi koko kuoleman prosessin, mutta hän ei antanut kuolemalle voittoa itsensä yli. Hän nousi fyysisen ruumiin riutumisen takaa itsetietoisena ja elävänä ihmisenä. Niin meidänkin täytyy joskus voittaa kuolema. Se voi tuntua meistä, kun me näin siitä puhumme ja kun me kuulemme Jeesuksenkin kuoleman voittamisesta, se voi tuntua meistä hyvin helpolta asialta. Se ei ole niin. Kuolema on merkillinen asia. Kuolema on voimakas asia. Kuolema on meille ihmisille kaikista onnellisin tapahtuma ja kun se tulee, niin me todella kuin heittäydymme sen helmoihin. Kun kuolema sanoo, että nyt tule, niin me kiitollisina riemusta heittäydymme sen helmaan ja sanomme: vie minut. Emme osaa vielä kuolemaa voittaa, niinkuin Jeesus voitti.

Jeesus Kristus voitti kuoleman ja sillä tavalla meidän täytyy joskus kuolema voittaa. Se on niin suurenmoinen asia, että me emme osaa sitä vielä kuvitella, sillä sehän merkitsisi, että me, jotka jo olemme tulleet vanhoiksi, että meidän on täytynyt kasvattaa ja säilyttää itsessämme nuorukainen, kuulematon nuorukainen, joka sinä viime hetkenä voimakkaana voittaa kuoleman ruumiin. Se on Kasperin lahja.

Kaikki nämä lahjat, kulta, suitsutus ja myrha, täytyy meillä olla käsissämme silloin kun me tietäjinä itäiseltä maalta vaellamme seimen luo. Tietysti tämä myrhami ei voi olla meillä näin täydellisenä kuin minä kuvasin, sillä mehän emme voita kuolemaa aivan kokonaan silloin kun olemme tietäjiä itäiseltä maalta. Tämä myrhami merkitsee, että me olemme aloittaneet voittomme kuoleman ruumiin yli. Me olemme ottaneet koko lihamme käsiimme ja me olemme nousseet inhimillisinä olentoina lihamme voittajiksi ja lihamme herroiksi. Se on meidän lahjamme silloin kun me näemme Kristuksen syntyvän. Sehän on sitten Kristus meissä, joka voittaa kuoleman.

Minä tahtoisin vielä huomauttaa eräästä seikasta, joka koskee meidän aikaamme, ja joka on kuin historiallinen toteutuma tuohon vanhaan legendaan. Meidän aikanamme on taas historiallisesti tässä ulkonaisessa maailmassa toteutunut juuri tuo vanha legenda tietäjistä itäiseltä maalta, jotka tulevat Kristusta palvomaan.

Niinkuin muistatte, niin meidän aikamme on nyt siirtynyt Kalojen merkistä Vesimiehen merkkiin. Jeesus Kristus syntyi Kalojen merkissä, ja siinä merkissä alkoi koko tämä pitkä periodi, mutta nyt me olemme siirtyneet Kalojen merkistä Vesimiehen merkkiin ja minä uskon (niin näkyy Blavatskykin sanovan), että tämä tapahtui vuonna 1898. Silloin me siirryimme Kalojen merkistä Vesimiehen merkkiin. Meidän virallinen tähtitieteemme ei ole aivan yhtä mieltä tästä asiasta. Jotkut sanovat, että se on tapahtunut ja on tapahtumaisillaan. Näin kirjoitti Flammarion 90-luvulla. Jotkut sanovat että se tapahtuu

vasta muutaman sadan vuoden perästä. Mutta minulla on omat syyntä uskoa, että se on tapahtunut. Me itse asiassa olemme siirtyneet Kaloista Vesimiehen merkkiin vuonna 1898. Minkä tähden okkultisesti niin on. Sentähden, että jo muutamia vuosikymmeniä ovat näkymättömässä maailmassa Rafael ja Mikael hallinneet. Rafael on Mars-planeetan hallitsija eli tuon Kalojen periodin viimeinen planeettahallitsija. Rafael hallitsi kyllä vuoteen 1898, mutta jo muutamia vuosikymmeniä oli Mikaelinkin vaikutus aivan tuntuva, niin että ne kaksi hallitsivat limittäin. Sitten Rafael jätti valtansa Mikaelille vuonna 1898. Mikael on se, joka edustaa Kristusta. Hän on auringon hallitsija. Hän on ensimmäinen taas tässä uudessa taivaan merkissä, Vesimiehen merkissä, niinkuin hän oli ensimmäinen silloin Kaloissa. Hän toisin sanoen hallitsi silloin kun Jeesus Kristus syntyi. Nyt hän taas hallitsee ja tämä viittaa siihen, että Jeesus Kristus vaikuttaa erikoisemmin. Hän on saavuttanut vähän enemmän valtaa nyt kun Mikael on astunut hallitukseen. Voisimme sanoa, että Kristus on taas tullut maailmaan. Tämä Kristuksen syntymä ei ole nyt mikään fyysillinen tapahtuma, niinkuin se oli silloin, vaan se on nyt kaikkien kahdentoista merkin kestäessä, koko tähtivuoden kestäessä se on ollut semmoisen syntymistä näkymättömässä maailmassa eli enemmän vallan saavuttamista näkymättömässä maailmassa. Sentähden Jeesus Kristus on nyt astunut kuin vähän lähemmäksi meitä. Jeesus on nyt lähempänä meitä ilmapiirissä ja tätä suurta tapahtumaa, kun Kristus pääsi meitä lähemmäksi näkymättömässä maailmassa, tätä tapahtumaa ikäänkuin toteamaan ja kunnioittamana tulivat tietäjät itäiseltä maalta. Ne tietäjät itäiseltä maalta olivat nuo Salaisen Veljeskunnan jäsenet, Veljet, kaksi ensin ja sitten kolmas, jotka lähettivät Madame Blavatskyn tänne ulos maailmaan palvomaan ja kunnioittamaan Kristuksen syntymistä ja iloitsemaan, että hän on syntynyt kuningas ihmiskuntaan. Tämä kuningas, joka on syntynyt ihmiskuntaan, ei ole nyt mikään fyysillinen olento, se ei ole

mikään fyysillinen kuningas, vaan se on ihminen, totuuden julistaja, joka nostaa meidät tietoon siitä, keitä me olemme, tietoon siitä, että me olemme jumalallisia olentoja. Se on se julistaja, joka on tuo vastasyntynyt kuningas. Se on Kristuksen ajatusten ja tunteitten tunkeminen meidän maapallomme auraan, nyt pontevammin, läheisemmin ja laajemmin kuin ennen Kalojen aikana. Se on se, jota teosofinen liike tuli palvomaan ja iloitsemaan sinetöimään.

Elämme sangen merkillisessä ajassa. Koska yleensä meidän kristinuskossamme käytetään niin paljon nimityksiä, niin juolahti mieleeni, että me ensi sunnuntaina vähäisen puhuisimme näistä kaikista nimityksistä. Monet ovat kyllä tuttuja ja selitetty, mutta tekisi mieleni kuitenkin puhua muutamista nimityksistä sunnuntaina, Melkisedekistä, Boodhisattvasta, Buddhasta ja Kristuksesta.